

Cinc novetats editorials amb la paraula 'amor' en el títol juguen a enamorar els lectors disposats a deixar-se seduir

Que l'amor s'hi posa

Què tenen en comú els llibres d'aquest reportatge? Són novetats editorials amb una mateixa paraula en el títol: *amor*.

Joan Barril, Joan Mañas, Pere Rovira, Carmen Ambraga i Carl-Johan Vallgren creuen poc o molt en l'amor, però segur que creuen que la paraula en qüestió és un bon esquer comercial. Els llibres sobre l'amor venen, com també ho fan els llibres sobre la felicitat, potser perquè els lectors no anem precisament sobrats ni d'una cosa ni de l'altra.

Sobre l'amor

Joan Barril
EDICIONS 62

El periodista Joan Barril (Barcelona, 1952) ha fet neteja entre els prop de 15.000 articles que ha escrit en premsa i entre ells s'ha quedat amb els que tracten d'amor. És així com neix *Sobre l'amor* (Edicions 62), un recull de textos reescrits, ampliats i contextualitzats que parlen de gent que busca parella, la troba, s'estima o se separa.

Sobre l'amor està dedicat a Lady Di, "un amor dels difícils", per a Barril. El llibre, però, inclou articles d'un amor més quotidià. "Són coses que no m'han passat a mi —adverteix Barril—, sinó un grapat de reflexions sobre aquest tema recurrent".

Aquesta antologia del cor és el primer volum d'una sèrie de llibres *Sobre...* que el periodista vol publicar per actualitzar les seves reflexions convertides en articles. En aquest cas, els seguiran possiblement un

Un diari no és el lloc més oportú per parlar de l'amor, diu Joan Barril. Aquestes dues pàgines en són una excepció

sobre la mort i un altre entorn de l'etern desamor entre Catalunya i Espanya.

A *Sobre l'amor*, Barril conta que "l'amor s'ha convertit en un tema de moda", i afegeix: "No són els diaris els llocs més oportuns per parlar de l'amor. L'amor no és flor d'un dia, i veure una reflexió sobre l'amor arrugada a la paperera del metro acaba fent mal".

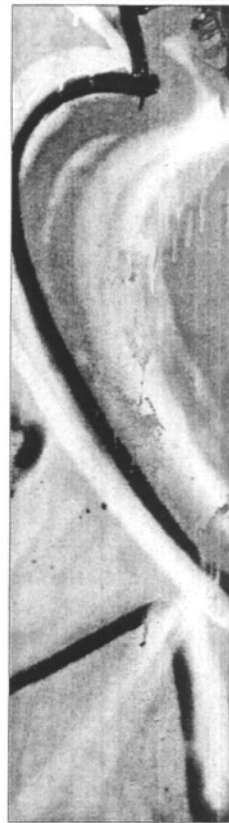
El periodista, que ha fet una crònica sentimental contemporània, té una definició ben pessimista de l'amor: "L'amor sempre és una tragèdia, perquè quan el busques no el trobes i quan ja el tens i et toca mantenir-lo, tens por que et faci presoner".

Arqueologia de l'amor

Joan Mañas
EMPÚRIES

La primera novel·la de Joan Mañas (Gualba, 1970) és un llibre de desamor amb París, la ciutat dels eterns enamorats. *Arqueologia de l'amor* (Empúries) tira a terra el tòpic de la capital francesa i presenta un personatge que, en lloc de viatjar-hi per buscar la passió, hi va per treure's del cap les seves exparelles.

Roc és el nom del personatge, un llibreter de trenta i pocs anys, que l'autor ha definit com un "infel·lic perquè no entén les relacions d'amor actuals i enrevessades". El fet és que el protagonista viatja a París amb la intenció obsessiva de cremar les cartes que la Lina i la Cris, les seves dues exnòvies, li han escrit durant anys.

La motivació del viatge del Roc és, però, encara més enrevessada: "Vol fer una mena d'exorcisme i cremar les cartes a sobre de les tombes de Jean-Paul Sartre i Simone de Beauvoir, perquè creu que les seves relacions han estat igual de tumultuoses que la d'aquests dos intel·lectuals", descriu l'autor.

Tot i el títol, *Arqueologia de l'amor* no es pot definir en cap cas com una novel·la romàntica. De París surt un paisatge de cementiris i una ciutat grisa, per on el personatge no es pot definir en cap cas com una novel·la romàntica. De París surt un paisatge de cementiris i una ciutat grisa, per on el personatge no es pot definir en cap cas com una novel·la romàntica.

Al final, l'única cosa romàntica d'aquesta novel·la de desamor, que l'any passat va obtenir la XXVI edició del premi Just M. Casero, són els versos d'*Aiguafort* de Joan Margarit.

L'amor boig

Pere Rovira
PROA

Pere Rovira (Tarragona, 1947) és un narrador novell, tot i que fa anys que conrea la poesia i la prosa lírica. L'amor sempre ha format part dels seus poemes i ara l'ha volgut fer protagonista de la seva primera novel·la, *L'amor boig* (Proa).

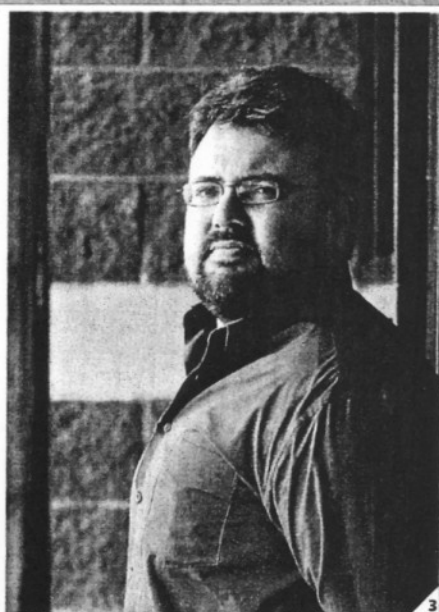
El títol es presenta com tota una declaració d'intencions. De fet, aquesta novel·la està dedicada a l'amor apassionat, a aquell que si no pot ser de cap manera prefereix la mort, com el dels joves enamorats Romeu i Julieta.

L'amor boig és la història de dos examants que es troben de nou i recorden, anys després, l'idíl·li que van

tenir quan eren adolescents. Els personatges, la Clara i l'Esteve, contenen —cadascú a la seva manera— que van viure un amor al límit, amb els ulls tancats. La seva història va culminar quan es van escapar de casa per passar un estiu del tot romàntic (amb xampany francès inclòs) en una habitacioneta d'un pis de Barcelona. I, mentre recorden, pensen si és possible tornar a reviuir aquella passió, passats els anys.

"Volia parlar de dos amors que socialment no acaben de trobar el lloc adient: l'amor adolescent i l'amor en la vellesa", explica l'escriptor. El record és la manera que utilitza Rovira per parlar d'un tema tan usat com l'amor (impossible) entre dos joves.

L'estructura del llibre recorda *La dona justa* de Sándor Márai o les novel·les de Lawrence Durrell. A

1. Carmen Amoraga, finalista del Nadal ■ EFE 2. Joan Barril ha recopilat articles d'amor ■ CRISTINA CALDERER 3. Joan Mañas s'estrena amb "Arqueologia de l'amor" ■ PERE VIRGILI 4. Carl-Johan Vallgren, autor d'una història d'amor ■ M. ÀNGELS TORRES 5. Pere Rovira fa prosa amb "L'amor boig" ■ FRANCESC MELCION

més, aquesta manera de contar ha permès a l'autor fer una mena d'*ars amandi*, amb un catàleg de personatges (gigolò, voyeur, la parella de gais...) que viuen un amor desenfrenat. Per això, *L'amor boig* és, per sobre de tot, un vot per la passió sense barreres.

Algo tan parecido al amor

Carmen Amoraga
DESTINO

La novel·la finalista del Premi Nadal d'enguany és una història d'amor turbulent. Carmen Amoraga (Picanya, 1969) conta la part més fosca de les relacions de parella a la seva darrera novel·la, *Algo tan parecido al amor* (Destino).

L'autora de *La larga noche* i *Todas las caricias* explica que "com a lectora estava farta dels llibres que contenen històries d'amor en què els personatges es divideixen en bons i dolents, i per això he provat de contar aquest relat alternatiu, ple de matisos".

La novel·la és la història de quatre dones en la trentena que es veuen immerses en diferents històries de banyes, ja sigui perquè són les amants o les esposes. *Algo tan parecido al amor* és la història de l'etern triangle amorós, i dels seus riscos. L'amor, que apareix al llibre sempre relacionat amb el patiment, és l'excusa idònia perquè les protagonistes fugin de la soledat i trobin, en alguns casos, la felicitat als braços de l'altre.

L'escriptora explica que ha intentat reflexionar sobre els rols d'amant (l'altre), l'esposa i els senti-

ments de culpabilitat de l'home que ha provocat el triangle.

Amoraga fa un retrat de les famílies de les protagonistes, on domina el conflicte, els secrets i l'exocés de silenci. *Algo tan parecido al amor* s'assembla més a un llibre que parla de patiments que a cap altra cosa. Té tots els ingredients d'una història pessimista, però l'autora s'afanya a recordar que "és una novel·la realista, que qualsevol dels lectors pot haver viscut en la pròpia pell o de ben a prop".

El llibre fuig de les realitats en blanc i negre i aposta pels grisos, per reflectir totes les cares de l'amor sense emetre cap judici. "Si he pecat d'alguna cosa —assegura Amoraga— és d'haver-me quedat curta en les descripcions de cadascuna de les relacions". I recorda, fugint de qualsevol

gota de romanticisme cursi, que "la realitat és encara més dura i complexa que aquesta ficció".

Historia de un amor maravilloso

Carl-Johan Vallgren
ANAGRAMA

Les primeres paraules que adreça l'escriptor i músic Carl-Johan Vallgren (Linköping, Suècia, 1964) als periodistes catalans són en el llenguatge dels signes. "Aquest és un llibre sobre l'amor etern", ens diu. Ja es veu que és un paio especial. S'intueix fins i tot abans que parli: va vestit amb pantalons i americana de color rosa, que l'amor s'hi posa.

Vallgren és l'autor perfecte per tancar aquest re-

portatge: creu en l'amor per damunt de tot, o almenys ho fa veure. "Durant molts anys vaig tenir el somni d'escriure una novel·la d'amor. Però totes les històries d'amor ja estan escrites. *Anna Karenina* ja està escrita", lamenta.

"Quan vivia a Berlín [del 1993 al 2003], llegia novel·les romàntiques alemanyes per inspirar-me. Vaig pensar que si situava la meua història d'amor al segle XIX, em sentiria més lliure per escriure el que volgués. Si, narraria amb un llenguatge contemporani una història del segle XIX. Presa la decisió, vaig començar a posar a l'olla tot d'ingredients, i vaig anar fent el caldo al llarg de quatre anys".

La sopa resultant es diu *Historia de un amor maravilloso* (Anagrama) i l'han tastat només a Suècia 300.000 lectors. Senyal que qui més qui menys té ganes de creure en les històries d'amor a prova d'obstacles. Com la de Henriette i Hercule, els fills de dues prostitutes que neixen la mateixa nit de 1813. La nena és guapa i sana. El nen, no: és sordmut i pateix greus deformitats físiques. També té un do especial: una sensibilitat extraordinària que li permet llegir les ments dels altres. "El meu heroi és víctima de persecucions religioses, perquè posseeix un do considerat diabòlic", explica Vallgren. Hercule suporta el menyspreu, els maltractaments i les humiliacions gràcies a l'amor que sent per Henriette. Un amor que supera les barreres del temps i de la mort.

■ Aquesta informació ha estat elaborada per **Aina Mercader** i **Eva Piquer**.